

раздѣли съ вазе и послѣдната пара, даже и послѣдното си парче хлѣбъ и соленото сухо овчо сирене; но щомъ той разбогатѣе, — то става други човѣкъ. Българскиятъ чорбаджия прилича въ много отношения на чифутинъ, на ерменлия или на гръцки калугеринъ: жѣдностъ, сребролюбие и скъперничество; безжалостность и презрѣние къмъ своите рождени братия и сестри изведнашъ напъжаватъ сичката негова утроба. А погледайте на нашите села. Въ тия села българинътъ живѣе посрѣди своите невинни братия, нѣма познанство ни съ гръци, ни съ турци; живѣе си мирно, щастливо и християнски; въ българските села не знаятъ ни за кражба, ни за подлостъ, ни за гръцко-турско образование; а по къщите нѣма нито кофаре, нито закличалки, и сичкото богатство на селѣнинътъ стои срѣдъ полето и останало би то цѣло и неповредимо дори до второ пришествие. Но да остава нашите